

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 30/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 931

“PHẢI CHÂN THẬT THẤU HIỂU KINH GIÁO”

Phật nói ra Kinh giáo để chúng ta thấu hiểu. Phật giúp chúng ta “Giải”, đối với “Hành – Chứng” thì chúng ta phải thực hành thì mới ngộ. Có người suốt ngày tụng Kinh để cho Phật nghe, mong có công đức. Nếu chúng ta tụng Kinh đúng pháp thì cũng có sức Định, nhưng Kinh Phật không chỉ để tụng. Phật nói ra Kinh pháp để chúng ta thấu hiểu, khế nhập được, từ đó biến giáo huấn của Phật thành khởi tâm động niệm, hành động việc làm của chính mình.

Hòa Thượng nói: ***“Phật Bồ Tát nói ra Kinh là từ tự tánh thanh tịnh lưu xuất ra. Những văn tự từ tự tánh lưu xuất ra thì siêu việt cả thời không, không bị thời gian không gian không chế. Đó mới được gọi là Kinh”.***

Ngày nay cũng có những học thuyết, những áng văn chương hay nhưng mọi người chỉ đọc vài lần rồi không đọc nữa. Những bộ tiểu thuyết như “Thủy Hử”, “Xuân Thu Chiến Quốc” tuy rất hay nhưng chúng ta chỉ đọc năm - bảy lần thì dừng lại không đọc nữa vì đó là từ trong vọng tưởng chứ không phải là từ tự tánh thanh tịnh lưu xuất ra. Cho nên muốn hiểu được Kinh pháp thì phải từ nơi tâm thanh tịnh mà khế nhập. Có người cố gắng đi nghiên cứu, tìm hiểu Kinh pháp nhưng cũng không thể hiểu được. Phải li tâm phân biệt, vọng tưởng chấp trước thì mới hiểu được!

Có người nói với tôi: *“Trước đây, khi nghe đĩa Hòa Thượng giảng thì con không hiểu, nhưng nghe một thời gian thì con tự hiểu”.* Chúng ta nghe một thời gian rồi thì tâm phân biệt lắng đọng, tự khắc hiểu được. Chúng ta nghe nhiều, nghe đi nghe lại để quy nạp, dùng tâm định tĩnh, dùng tâm chân thành mà đón nhận thì lâu dần tự sẽ khế hợp. Khi đã khế hợp rồi thì Kinh là đời sống của chúng ta, Kinh là sinh mạng của chúng ta, thân tâm của chúng ta hòa nhập vào trong Kinh giáo. Lúc đó Kinh chính là thân tâm của chính chúng ta. Nếu chúng ta làm được như vậy thì đời sống sẽ tự tại an vui. Người ngoài nhìn vào tưởng chúng ta rất khổ cực nhưng chúng ta không có chút khổ cực nào.

Hòa Thượng nói: ***“Phải khế nhập được Kinh giáo để Kinh giáo hòa vào trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta”.*** Điều này cũng dễ hiểu, các vị cứ huân tập giáo huấn của Hòa Thượng 10 năm, 20 năm thì tất cả những khởi tâm động niệm của chúng ta là của Hòa Thượng.

Chúng ta thấy khó bởi vì chúng ta vừa nghe, vừa học, lại vừa xen tạp những tư tưởng ngoại lai khác, rồi lại khởi lên những phân biệt chấp trước: “*Hòa Thượng nói như thế này là đúng. Người kia nói như thế kia là sai. Người này nói như thế này là đúng. Hòa Thượng nói như thế kia hình như là chưa đúng*”. Chúng ta chỉ dám nói là “*hình như là chưa đúng*” chứ không dám nói là “*không đúng*”. Đó vẫn là phân biệt chấp trước. Cho nên chúng ta phải huân tập nghiêm túc 10 năm, chuyên nhất 10 năm. Nếu tu học 10 năm nhưng mỗi chỗ chúng ta nghe một chút như vậy thì dù 100 năm chúng ta cũng chưa thể hội được.

Hòa Thượng nói: “***Kinh giáo là đời sống, là sinh mạng. Thân tâm của chúng ta hóa nhập vào trong Kinh giáo. Những khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta là Kinh giáo. Vậy thì không thể sai được! Hiện tại chúng ta vẫn sai vì chúng ta chưa biến những lời giáo huấn của Phật thành đời sống, thành sinh mạng. Nếu chúng ta có thể hóa nhập sinh mạng và đời sống của chúng ta vào trong Kinh giáo thì đời sống của chúng ta tự tại an vui. Bạn chưa khế nhập được, vậy thì bạn không thể thưởng thức được mùi vị an vui đó***”.

hàng ngày chúng ta vẫn bị tập khí lôi kéo, trói buộc, dẫn chúng ta đi xềnh xệch. Tập khí trói buộc chúng ta trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Chúng ta nghe nhiều Kinh giáo thì sẽ cảm nhận được trong đời sống khởi tâm động niệm của chúng ta đều là tư lợi. “*Hôm nay mình xui quá, hôm nay mình may mắn quá*”, đây đều là tư lợi. Chúng ta không cần bận tâm tất cả những thứ đó vì chúng ta biết “***nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định***”, một bữa ăn một ngụm nước đều là do tiền định. Những đãi ngộ tốt nhất, những bất hạnh đến với chúng ta đều do chúng ta đã tạo nhân. “***Tiền nhân hậu quả***”, nhân trước quả sau, vậy thì làm gì có việc may rủi, hên xui! May rủi hên xui là do chính mình ban cho mình.

Nếu bây giờ cuộc sống của chúng ta chưa tốt thì chúng ta có thể làm cho tốt. Ngài Viên Liễu Phàm đã được đoán mạng rất chuẩn, Ngài tưởng số phận của mình đã được an bài. Nhưng khi Ngài gặp Thiền Sư Vân Cốc, được Thiền Sư hướng dẫn cách thay đổi vận mạng thì Ngài đã thực hiện theo và thay đổi vận mạng một cách ngoạn mục. Chính ta là người ban cho ta những may rủi hên xui đó. Nhưng ngày nay rất nhiều người cho rằng đó là một sự mạo hiểm, phải chắc ngày mai có cơm ăn, có sự tốt đẹp đã, nếu không lo việc này thì không được. Nhưng làm như vậy thì tâm chúng ta đầy vọng tưởng, phân biệt, không còn thanh tịnh.

Chúng ta phải toàn tâm toàn lực làm như Tổ Ấn Quang dạy: “***Đốn luân tận phận, nhàn tà tôn thành, tín nguyện niệm Phật, cầu sinh Cực Lạc***”. Chúng ta phải dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình, lúc rảnh thì giữ tâm thanh tịnh niệm Phật. Ngoài niệm Phật ra, chúng ta lo việc chúng sanh. Ngoài việc chúng sanh ra, chúng ta lo niệm Phật. Những thứ như cơm gạo, áo tiền, nhà ở đều trong

vận mạng, phước báu của chúng ta. Chúng ta tận tâm tận lực vì chúng sinh, tuy không nói ra nhưng chúng ta đang tích công bồi đức, không có việc chúng ta tận lực vì chúng sanh mà chúng ta lại bị đói.

Chuyến đi vừa rồi, khi đi tôi mang đầy một xe quà để tặng mọi người. Khi về tôi cũng mang về một xe đầy quà vì đến đâu mọi người cũng tặng quà. Tôi tặng lại những món quà đó cho người khác. Vừa rồi tôi đi bốn tỉnh, hai thành phố. Chiều hôm qua tôi tự lái xe một mình về tới Đà Lạt. Chúng ta suốt ngày vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, sợ được, sợ mất, sợ hơn, sợ thua, chúng ta cứ lo lắng. Cuối cùng, tâm chúng ta tán loạn vì sự được mất đó. Đa phần chúng ta học Phật nhưng không dám mạo hiểm.

Tổ Sư đã dạy chúng ta: *“Ngoài việc chúng sanh ra thì lo niệm Phật, ngoài việc niệm Phật ra thì lo việc chúng sanh”*. Nhưng chúng ta không dám, chúng ta cứ lo lắng ngày mai không có cơm ăn. Có người còn cầu Phật gia trì, xin Phật gia hộ để ngày mai có cơm ăn áo mặc. Đệ tử của Phật mà sao phải khổ thế! Hòa Thượng nói: ***“Bạn đóng cửa vào để niệm Phật. Nơi nào chân thật tu hành mà bị đói thì thần Hộ Pháp nơi đó sẽ bị bắt nhất vì người ta tu hành chân thật như vậy mà lại để người ta bị đói”***. Cho dù chúng ta bị đói thì chúng ta vẫn cứ niệm Phật. Một ngày không có ăn thì chúng ta niệm Phật một ngày, hai ngày không có ăn thì chúng ta niệm Phật hai ngày, ba ngày không có ăn thì chúng ta niệm Phật ba ngày, bảy ngày không có ăn thì chúng ta niệm Phật bảy ngày rồi ra đi. Nhưng thật ra, không đến mức chúng ta chết đói đâu! Điều quan trọng là chúng ta có tâm dũng mãnh hay không, có xa lìa sự vọng tưởng, phân biệt, chấp trước hay không.

Ngài Hư Vân trên đường đi bái sơn ở Ngũ Đài Sơn, hành trình đầy bão táp mưa xa, có những lúc Ngài bị bệnh khổ thì lại có người ăn xin xuất hiện cho thuốc uống, cho cơm ăn. Người ăn xin nói rằng *“mới vừa xin được cơm cháo trong làng”* trong khi nơi đó là giữa rừng hoang. Hòa Thượng Hư Vân bị bệnh khổ sắp chết hai - ba lần, lần nào cũng đều có người ăn xin xuất hiện cho cơm cho thuốc rồi lại biến mất.

Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Bạn không khế nhập được Kinh giáo thì bạn không có được niềm vui của chư Phật Như Lai, của pháp thân Bồ Tát”***. Chúng ta chưa đem lời giáo huấn của Phật hòa vào trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chính mình. Tất cả đều là tâm phàm phu sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ hơn sợ thua, tất cả cứ vì *“ta”* mà lo nghĩ.

Hôm qua trên đường về, tôi ghé vào một quán chay của nhà chùa. Họ nấu đồ ăn ngon và không dùng bột ngọt. Tôi mua một ít rau cải và trả tiền gấp 5 lần số tiền thức ăn. Tôi nói với họ dùng tiền dư ra để cúng dường nhà chùa. Ngay tức khắc, chỉ sau vài phút một người đến vận động tôi quyên góp ủng hộ xây con đường làng. Tôi lại ủng hộ thêm một khoản, họ định lấy sổ ra ghi tên tôi nhưng tôi nói họ không cần làm như vậy. Họ nghĩ rằng tôi giàu lắm mà không biết rằng tôi đã dốc hết hầu bao ra.

Nếu chúng ta học Phật mà tâm cảnh chìm trong được mất hơn thua, thành bại, tốt xấu thì vĩnh viễn chúng ta không có được niềm vui của chư Phật Như Lai, pháp thân Bồ Tát. Bấy lâu nay, chúng ta chỉ có được niềm vui do được thỏa mãn ngũ dục. Đó là niềm vui không thật, là niềm vui của sinh tử luân hồi. Niềm vui của chư Phật Bồ Tát, của pháp thân Bồ Tát đó mới là niềm vui chân thật. Hòa Thượng nói: **“Niềm vui chân thật không phải là người khác mang đến cho bạn mà chính bạn phải Hành – Chứng thì bạn mới thường thức được”**. Chúng ta phải thật nghe lời và thật làm. Thánh Hiền dạy chúng ta điều gì, chúng ta phải thật làm. Phật Bồ Tát dạy chúng ta điều gì, chúng ta phải thật làm. Từ thật làm chúng ta mới có được niềm vui chân thật. Chúng ta nghe nhiều nhưng không thật làm, vẫn sợ được sợ mất cho nên không có được niềm vui chân thật.

Có người học Phật 5 - 7 năm nhưng vẫn cầu xin tai qua nạn khỏi, cầu xin mạnh giỏi bình an. Mười mấy năm rồi tôi không nghĩ đến việc cầu xin. Có lần tôi đi khám, Bác sĩ chỉ dăm sờ nhẹ tim tôi rồi nói: **“Thầy có sao không? Thầy có biết là Thầy có thể chết bất cứ lúc nào không? Chức năng tim của người bình thường thấp nhất là 30 vậy mà chức năng tim của Thầy còn có 26?”**. Tôi nói: **“Tôi biết rồi, tôi đã chuẩn bị hết rồi!”**. Bác sĩ rất ngạc nhiên vì tôi có thái độ bình thản như vậy. Nhưng 5 - 6 tháng sau, tôi đi khám lại thì bác sĩ nói chức năng tim của tôi là 60, đã trở nên tốt rồi. Bác sĩ chỉ hiểu được thân sinh lý nhưng không hiểu được tâm sinh lý. Điều quan trọng là chúng ta luôn toàn tâm toàn ý vì chúng sanh mà lo nghĩ. Nhiều người đã học Phật nhiều năm nhưng thế gian thấy ghét họ vì họ còn thua người không học Phật. Có người tuy không học Phật nhưng rất xem nhẹ việc sinh tử, xem nhẹ việc thế sự, xem nhẹ thành bại tốt xấu, thậm chí họ không lo nghĩ xem ngày mai có gì ăn hay không.

Hòa Thượng nói: **“Chư Phật Bồ Tát giúp đỡ chúng ta ở chỗ Tín – Giải, giúp chúng ta tin và giúp chúng ta hiểu. Còn Hành - Chứng thì các Ngài không thể giúp được, nhất định chúng ta chính mình phải tu hành. Nếu hành vi của ba nghiệp thân khẩu ý của bạn không hề tương ứng với trên Kinh đã nói thì bạn phải nên biết bạn vẫn phải chịu khổ, vẫn phải gặp nạn, thậm chí vẫn phải đọa lạc”**. “Hành” là chính chúng ta phải tự nỗ lực, dụng công. “Chứng” là sau khi chúng ta nỗ lực, dụng công thì chúng ta mới có sự chứng thực.

Hòa Thượng nói: **“Bạn học Phật thì đừng “chết” ở trên văn tự! Nhất định bạn phải ứng dụng giáo huấn của Phật ngay trong đời sống hàng ngày, trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật”**. Khi chúng ta hành trì, chúng ta nghe lời giáo huấn của Phật, tâm chúng ta càng thanh tịnh vậy thì cảnh giới ngộ nhập của chúng ta càng sâu.

Chúng ta không có sự ngộ nhập bởi vì tâm chúng ta không thanh tịnh, thậm chí có nhiều người càng nghe thì càng phiền não. Nếu càng nghe càng phiền não thì tôi xin chia buồn với các vị vì một ngày không xa, các vị sẽ tự **“tốt nghiệp”**. Trên lớp học Zoom này rất nhiều người đã **“tốt nghiệp”**, không học

nữa vì nghe mà cảm thấy như bị mắng. Tất cả những lời Phật dạy là để đối trị tập khí của chúng sanh. Chúng ta là chúng sanh tập khí rầy đây, không chỉ có 16 đầu mục được liệt kê mà mỗi một “tên đầu sở” còn rất nhiều “thuộc hạ”.

Từng câu, từng chữ trong Kinh dạy chúng ta, chúng ta phải có thể hiểu, khế nhập và đem nó trở thành hành động, ngay trong khởi tâm động niệm đối nhân xử thế của mình. Nếu chúng ta hàng ngày đọc Kinh đúng giờ, đúng thời khóa nhưng không ứng dụng thực tế thì không có thành tựu. Hòa Thượng nói: **“Kinh giáo không phải là để cho chúng ta đọc mà Kinh giáo là để dạy chúng ta phải thực hành”**. Người học Phật luôn phải thông qua Tín – Giải – Hành – Chứng. Chúng ta tin rồi thì phải hiểu. Chư Phật Bồ Tát giúp chúng ta tin và hiểu. Mỗi chúng ta phải nỗ lực, phải chân thật dụng công hành trì.

Hòa Thượng nói: **“Bạn phải có tín tâm sâu sắc! Bạn phải hiểu, phải có thể thâm nhập được lời dạy của Phật. Sau khi có niềm tin, có sự thấu hiểu rồi thì bạn phải thực tiến ở trong ngay đời sống thường ngày. “Chúng” chính là chúng ta từ ở ngay trong đời sống thường ngày chứng minh lời Phật dạy trên Kinh là chính xác”**.

Có rất nhiều người đã bỏ cuộc: Người đang niệm Phật thì không niệm nữa, thậm chí người đang học Phật thì không học nữa vì thấy không linh nghiệm. Họ thấy có người hôm qua vừa lên núi cầu xin, hôm nay về trúng vé số nên họ chạy theo. Nếu chúng ta muốn có được sự chứng thật thì chúng ta phải thật làm. Chúng ta phải xây dựng niềm tin và sự thấu hiểu, lí giải được tất cả những lời giáo huấn của Phật. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý nhân quả, đạo lý cảm ứng. Chúng ta tín tâm không kiên cố, tín tâm sai lệch nên hễ nghèo quá thì chúng ta đi cầu xin giải nghèo, hễ khổ quá thì đi cầu xin giải khổ, khi é quá thì đi giải é. Chúng ta biết rằng: **Tất cả đều là nhân quả. Tất cả đều là nhân duyên, phước báu**. Vậy thì tại sao chúng ta không đi tạo nhân duyên và tạo phước báu?

Sau chuyến đi vừa rồi, tôi kết thêm được nhiều pháp duyên. Tôi làm bằng tất cả lòng chân thành nên kết pháp duyên rất sâu. Tương lai sẽ có nhiều việc cần làm ở đó nữa. Tôi cũng kết duyên thêm được với nhiều vị Bồ Tát sơ phát tâm. Chúng ta muốn có người vì chúng sanh lo nghĩ thì chúng ta phải nhắc thức họ. Không thể tự nhiên mà họ phát tâm, phải có người nhắc thức để tín tâm của họ phát khởi. Khi Bồ Đề Tâm của họ vượt lên thì họ cũng biết vì chúng sanh mà hi sinh phụng hiến, vậy thì chúng sanh mới được nương nhờ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta học Phật thì phải ứng dụng được giáo huấn của Phật ngay trong cuộc sống thường ngày, biến nó thành khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chính mình”**. Nhiều người không làm được vì tâm “tự tư tự lợi” đã chiếm chỗ rồi, đó đều là do chúng ta. Chúng ta thường

xuyên nghe pháp, lâu dần tự nhiên tâm chúng ta sẽ Định lại, nghe nhiều thì chúng ta nhận ra khởi tâm động niệm của mình là sai, chúng ta tự khắc mình điều chỉnh.

Tôi cũng vậy, không hơn gì các vị. Bao nhiêu năm nay tôi cũng ngày ngày chỉ nghe Hòa Thượng, nghe đến 15 - 20 năm thì tự nhiên thấy khác. Có nhiều người nói với tôi: “*Con cũng nghe pháp Hòa Thượng được vài năm*”. Họ mới chỉ nghe vài năm nhưng cũng không nghe chuyên nhất, vẫn còn nghe của các vị khác. Họ còn quảng cáo với tôi: “*Vị này giảng về niệm Phật cũng đặc biệt lắm!*”. Trong tâm họ đã có phân biệt rồi vậy thì làm sao mà tâm được Định! Một việc đơn giản dễ hiểu như vậy mà họ không hiểu. Đó là lý do vì sao tâm chúng ta vẫn không có định, vẫn bao chao, xao động. Chúng ta phải xác quyết được: Vô thường là việc của vô thường, khổ đau là việc của khổ đau, việc ta làm thì ta vẫn cứ làm. “*Như thị nhân như thị quả*”, nhân như thế nào thì quả như thế đó.

Phật đã dạy: “*Cảnh tùy tâm chuyển*”, “*Nhất thiết duy tâm tạo*”, tất cả đều do tâm của chúng ta. Hòa Thượng nói: “*Người có thể chuyển được hoàn cảnh thì đó mới là người có tu. Người suốt ngày bị hoàn cảnh chuyển là người không có tu*”. Lời nói này của Hòa Thượng khiến chúng ta phải giật mình phản tỉnh lại bản thân. Chúng ta phản tỉnh xem: Chúng ta đang chuyển hoàn cảnh hay để hoàn cảnh chuyển chúng ta? Tu hành chính là ngày ngày phản tỉnh, ngày ngày nhắc nhở. Nếu chúng ta ngày ngày không học, ngày ngày không có sự nhắc nhở thì chúng ta sẽ quên.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!